2. Vanduo

Selija atidarė duris. Akinanti saulė ir sniegas, ji prisidengė akis. Pusę piršto dengė sidabrinis gyvatės formos žiedas. Sidabro Selija turėjo, jos vyras Gondas sidabro parveždavo daug. Ir stiklo karoliukų, spalvotų. Selija pas vietinius meistrus galėjo užsisakyti vėrinių, segių ar apyrankių kada tik užsimaniusi. Ir užsisakydavo, tegu visi mato, kad jai nieko netrūksta. Tegu visi taip galvoja.

Selija pasitaisė apsiaustą. Kailis smuko, Selija irzliai perdūrė jį žalvariniu smeigtuku ir prisegė prie šiurkštaus vilnonio audinio. Negerai badyti kailį, bet kas jai, išmes vargšams ir pasiims naują. Jos vyras Gondas visada turi pilnus vežimus kailių, surinktų iš vietinių medžiotojų ir paruoštų išvežti. Selija neklaususi gali pasirinkti, kurį nori, Gondas niekada nepyksta. Gondas geras, Gondas ją saugo, Gondas moka susitarti su dievais, Gondas visada pas ją sugrįžta, Gondas gražus vyras, ilgais šiaudų spalvos viršugalvyje surištais plaukais, mėlynakis kaip visi mūsų vyrai, bet ir ne kaip visi, Gondo veidą dalina didžiulis randas. Gondas sako, kad pakeliui į Kornuntą užpuolė burgundai, bandė viską atimt, bet Gondas ir jo žmonės neleido, baisiai lijo ir žaibavo, Gondas net pats nežino, ar jo veidą perskėlė žaibas, ar burgundo kalavijas. Iš tos kelionės Gondas negrįžo ilgai, Gondas sako, kad sužeidimai ilgai negijo. Gondas geras, Gondas jai parvežė didžiulę sidabrinę apyrankę, net ranka sviro žemyn.

Kirnis atnešė dar malkų, Selija norėjo sakyti, kad gana, viduje karšta, bet Kirniui nepasakysi, Kirnis senas, kūreno ugnį dar jos tėvų name, Selija pasiėmė Kirnį eidama gyventi su Gondu. Visi matė, kad Kirnis per senas dirbti, bet Kirniui to nepasakysi, jis daro, ką nori, tyliai eina, senas karys, nors jau seniai nebepakelia kardo, tik tris pagalius ugniai pakurt, šerno pakabučio nuo kaklo nenusiima, nors tu ką, lyg jam ir čia, prie ugnies, reikėtų Dievų Motinos apsaugos, kaip kaunantis su kokiais germanais.

Tik pamačiusi kraują Selija suprato, kad persidūrė pirštą. Nulaižė kraują, žiūrėjo į kiemą, norėdama įsitikinti, kad niekas nepasikeitė. Saulė vis kilo, snigo tikriausiai paskutinį kartą. Selija giliai įkvėpė, įtraukė į plaučius sniegą ir šaltį. Pirštai šiurpo, Selija pasitaisė kailį. Reikėtų uždaryti duris, karštis iš vidaus ir šiurpus šaltis maišosi, sukasi apie Seliją ratais, Selijai nepatinka, kai gyvenimas toks, kai jo negali suvaldyti: jos vyras, Gondas, geras, bet parsivežė kitą moterį.

Parsivežė, grįžo perkirstu veidu. Ilgai nebuvęs, sakė, kad randą paliko burgundai, ir Selija tikėjo, kuo jai daugiau tikėti?

Vežtamas prekes į Kornuntą, Gondas prikraudavo pilnus vežimus kailių, medaus, gintarų. Parsiveždavo sidabro, vario, alavo ir cinko, Selija nežinojo, kas tai yra, nuėjo pažiūrėti, bet nieko gero nepamatė, prikrauta, ir tiek. Parsiveždavo ir vyrų, jaunų, bet pavargusių nuo ilgo ėjimo pėsčiomis, jei kurie bandydavo pulti ir viską atimti, Gondas ir jo žmonės likusius gyvus sugaudydavo, pririšdavo prie vežimo arba parduodavo, kiti pasitarnaudavo per aukojimus.

Parveždavo vyrų, o dabar parvežė moterį.

Kirnis brovėsi tarpduriu pro Seliją, jau visai aklas, lėtai nuėjo kiemu, jis nebuvo toje kelionėje, nepasiklausi.

Tai net nebuvo moteris, dar vaikas. Parsivežė paskutiniame vežime, Selija pati matė, kaip ji išlipo. Lengvai iššoko, juk dar visai jauna. Ji, Selija, taip nebeiššoktų, ne jos amžiui ir ne jos padėčiai. Selija sugniaužė kumštį, nagai įsmigo į delną. Ji taip nebeiššoktų. Nebe. Dar kiečiau suspaudė delnus. Kai atgniaužė, ant delno liko keturi rausvi lankelio formos įspaudai, neišnyko kelias valandas, anksčiau išnykdavo tuoj, dabar nebe.

O ta moteris, tas vaikas, dairosi aplinkui, stovi įsikibusi į vežimą, lyg paleidusi nugriūtų. Gal ir tikrai nugriūtų, tiek važiavo, matyt, neišlipdama, matyt, niekas neišleido. Atrodo išsigandusi ir pasiruošusi gintis. Pagauto vilkiuko žvilgsnis. Ir gerai, tegu bijo, o ji, Selija, nebijos, ko jai, Selijai, bijoti?

Vyrai krovė daiktus, į jas nekreipė dėmesio. Apsimesdama, kad apžiūrinėja krovinius, Selija ėjo vis arčiau paskutinio vežimo. Nenorėjo, bet ėjo. Nenugalėsi priešo jo nepažinus. Vyrai rėkavo viens kitam, prisirinko daugiau pagalbininkų, Gondas turėjo daug vyrų, kariai galėjo eiti pas savo moteris ir vaikus, surikiuoti pasieniuose ietis ir skydus, jie savo darbą jau padarė, saugiai parlydėjo krovinius ir patį Gondą.

Gondas geras vyras, parvežė Selijai didelę sidabrinę apyrankę, ties viduriu siaurą, bet platėjančią į galus, atnešė ir uždėjo, net ranka sviro. Selija palietė randą, Gondas atsitraukė. Niekada neatsitraukdavo, o dabar atsitraukė. Selija pabandė dar kartą, bet Gondas apsisuko ir nuėjo. Vyrai krovė daiktus į didžiules krūvas, žinojo, kad vėliau galės grįžti pasiimti savo dalies, Gondas geras, visiems atlygins teisingai, ir tiems, kurie keliavo, ir tiems, kurie liko čia.

Moteris, dar vaikas, buvo ne tokia kaip mūsiškiai. Plaukai ne šiaudiniai, o ryškiai rudi, banguoti, akys, ir tos rudos, šviesios ir skaidrios.

– Čia Glesum, – pasakė Gondas.

Selija krūptelėjo, nepajuto, kaip jis priėjo, krūptelėjo nuo vardo, tokio dar nebuvo girdėjusi, nebuvo mačiusi tokių plaukų, tokių akių, išgąsdinto vilkiuko žvilgsnio.

– Ji nebylė, niekas nėra girdėjęs jos balso, gali nieko neklausti,– pasakė Gondas.

– Pati matau, – atsakė Selija.

– Ji gyvens su mumis, – pasakė Gondas. – Pastatysiu jai kiemo gale namą, ji gyvens su mumis.

– Pati matau, – atsakė Selija.

Geriau jau ji su mumis negyventų, pagalvojo. Geriau ji negyventų išvis, pagalvojo.

Muistydamasis, nes uodai puola, arklys pavertė kubilą, vanduo pylėsi ir pylėsi, be pabaigos. Selijai atrodė, kad ir jos gyvenimas ištekės va taip, susigers į žemę lyg nieko nebuvę, o kubilą į nematomus pašalius nuspirs pavargęs arklys.

Glesum stovėjo įsikibusi į vežimą, vyrai apeidavo ją ratu, nestumdė. Ji kiek aprimo, visi aprimo, ir pamažu vėl grįžo įprastas gyvenimas.